

V táboře bylo stále méně dětí

UTA REIFFOVÁ, ROZENÁ JÄCKLOVÁ ZE ŽATCE

Jmenuji se Uta Reiff, narodila jsem se v roce 1938 v Aši. Po několika měsících se naše rodina přestěhovala do Žatce, kde byl můj otec jmenován ředitelem gymnázia. Bydleli jsme přímo ve škole, ke které náležela veliká zahrada, kde jsme si hráli. Byla zde také houpačka, ráda vzpomínám na krásnou a bezstarostnou dobu svého dětství. Když vzpomínám na své dětství, vybaví se mi rovněž i městský metař pan Kratochvíl, který projížděl naší ulicí s žebříňákem taženým světlými voly s obrovskými rohy. Bylo to pro mne fascinující dobrodružství, neboť jsem tehdy byla velmi malá. Moje maminka pana Kratochvíla často zvala na svačinu a udělala mu kávu s chlebem. Pana Kratochvíla jsem měla ráda, patřil k mému krásnému dětství, které skončilo v roce 1945.

Můj otec byl povolán k wehrmachtu teprve v roce 1943 a byl hned poslán na východní frontu. Zůstali jsme s matkou a mým bratrem Hansem¹, kterému bylo 16 let a mým druhým bratrem Berndem, kterému bylo devět let, sami.

V červnu roku 1945 jsme museli do tábora. Vzpomínám si pouze na to, že mne matka vzala za ruku a že jsme šly spolu alejí nahoru ke kasárnám². Nebylo to daleko od gymnázia. Držela jsem se pevně její ruky, protože jsem nevěděla, co se s námi stane. Přišly jsme do bývalých kasáren SS. Byly to domky, ve kterých jsme byli všichni ubytováni na zemi pokryté slámou. Pro nás děti to bylo hrozné. Nesměly jsme jít ven a nesměly jsme opustit tábor. Protože nám dávali jen velmi málo jídla, měli jsme trvalý hlad.

Jednou, když jsem stála u plotu tábora, přišel pan Kratochvíl, který již neměl své krásné voly, ale jen malý trakař a koště. Když mě viděl stát u plotu, tak mi přátelsky zamával a přišel blíž, nejdříve se rozhlédl, zda ho někdo nevidí a potom mi hodil přes plot chleba se salámem. Já jsem ho zvedla, protože jsem měla velký hlad. Řekla jsem o tom svému bratrovi³ a od té doby jsme vždy postávali u plotu a doufali jsme, že pan Kratochvíl pojedje okolo nás. On také skutečně několikrát projel kolem a dal nám chleba. Jednoho dne nás však chytla hlídka a strašně nás zmlátila. Dostali jsme takový nářez, že jsem se z toho podělala do kalhot. Bylo to pro mě hrozné. Potom jsme již neměli nic a pan Kratochvíl si již asi netroufl přijít.

Jednoho dne nás zavřeli do prasečího chlívků. Byla to nízká stáj. Já, protože jsem byla ještě malá, jsem mohla stát, ale ostatní museli být sehnutí. Na zemi ležela špinavá matrace a my jsme si na ni museli lehnout. V noci jsem si lehla na svoji matku. Později jsem se dozvěděla, že jsme to dělali proto, aby ji neznásilnili. Bylo to všechno pro mne hrozné. Také mě to velmi ovlivnilo k postoji vůči mužům.

Jako žena jsem měla před muži velký strach.

V prasečím chlívků jsme byli velmi dlouho. Jednoho dne řekla matka, že musíme jít k veliteli, aby nás zastřelil, protože v tomto prostředí již dále nemůžeme žít. Ale Marek, myslím, že to byl Marek⁴, nás vyhodil a řekl, že máme myslet na budoucnost. Mně, jako šestiletému dítěti nebylo jasné, co znamená být zastřelen.

Později byl tábor přeložen k plavecké škole u řeky Ohře a potom do základní školy. Vzpomínám si na to, že jsme se jednoho dne museli vysvléci do naha a potom na nás nasypali bílý prášek. Myslím, že to bylo proti vším

a blechám. Potom nás všechny oholili, včetně hlavy. Naše matka nám z nějaké bílé látky ušila čepice, protože bylo chladno a nám byla zima na hlavu. Měli jsme stále ještě letní šaty, protože jsme do tábora přišli v červnu. Byla nám velká zima.

Jednoho dne, později jsem se dozvěděla, že to bylo v únoru roku 1946, tedy po osmi měsících internace v táboře, nás zavřeli do dobytčího nákladního vozu a odvezli nás do tábora v Furth im Wald. Zde jsme dostali teplé oblečení a teplé jídlo. Tento tábor byl velice lidsky zařízený. Později jsme přešli do Fürthu a odtamtud do Vachu, což je malá obec u Fürthu v Bavorsku. Zde nás ale nepřijali příliš vlídně. Lidé nám říkali, že kdybychom u Čechů tak nevyváděli, tak by nás tam jistě nechali. O historické pravdě nevěděli nic a neví nic až dosud. Když jsem po válce přišla do Vachu, tak mě vzali do dětské nemocnice, protože jsem byla neduživá, nemohla jsem v žaludku udržet žádnou stravu. Jako sedmiletá jsem v nemocnici strávila čtyři měsíce. Krmili mě rozmělněnou stravou a díky tomu jsem to přežila. V této době dostala moje matka opět práci jako učitelka a pomalu jsme se vzpamatovávali z nejhoršího. Ale můj otec již za námi nikdy nepřišel, byl zavražděn v Postoloprtech. Můj starší bratr byl také internován v mužském táboře v Žatci, před tím byl v Postoloprtech a také pracoval na Kladně. Také on byl s námi deportován v dobytčím voze a vysídlen do Bavorska.

Uta Reiffová, rozená Jäcklová ze Žatce (archiv Nadační spolek Žatec)

1. Uta Reiff je sestra Hanse Jäckla (viz s. 336).
2. Míňena jsou bývalá kasárna SS v Žatci, dnes Pražská ulice.
3. Bratr Hans byl během té doby s otcem v postoloprtských kasárnách (viz s.336)
4. Bohuslav Marek, velitel tábora v Postoloprtech, byl později také zodpovědný za ženský tábor v bývalých SS kasárnách v Žatci (viz. s.157)

Byli jsme nehájená zvěř pro české vojáky

FRIEDERIKA GÖTSCHELOVÁ, ROZENÁ MOCKER ZE ŽATCE

Narodila jsem se v roce 1927 ve Vroutku, to je obec nedaleko Žatce. O dva roky později se můj otec přestěhoval do Žatce a zde si otevřel autodílnu. Mimo jiné značky zde bylo také zastoupení firmy Škoda. Měla jsem hezké dětství. Když přišla nacistická vojska Hitlera, bylo mi teprve jedenáct let, neměla jsem tedy nic společného s politickým režimem. Pro mne to byla velmi špatná doba, neboť má nejlepší přítelkyně byla poloviční Židovka a já jsem zažila, jak její otec nejprve odešel a později zahynul v Terezíně. Později, když přišli Češi a Rusové, nikdo se nás neptal, zdali jsme byli pro politický systém nebo ne. Museli jsme také do tábora.

Dne 13. června v roce 1945 k nám přišel jeden Čech s puškou a dal nám do ruky lístek, podle kterého jsme měli nastoupit do tábora. Bylo mi tehdy sedmáct let. Mohli jsme si vzít něco málo s sebou, zaopatření na tři dny. Přišli jsme do tábora, a tam nás ubytovali. Byla to bývalá kasárna. Můj otec sice byl ve válce, předtím však sloužil u československého námořnictva v Bratislavě.

V táboře jsme byli přiděleni na práci. Můj otec přišel až později. Měla jsem malého bratra, kterému tehdy bylo pět let. Bylo to pro nás hrozné. Už jsme se nikdy nevrátili zpět do našeho bytu. My, mladé dívky jsme byly určeny k loupání brambor a potom, protože má matka uměla dobře vařit a pracovala jako kuchařka, já jako obsluha. Byla to velice hrozná doba, ale my jsme to přežili a dostali se v roce 1946 prvním transportem do Bavorska. Byla jsem tehdy mladá a byla jsem ráda, že jsem byla svobodná a bez závazků. Pro moje rodiče to však bylo hrozné.

Žádná existence, nebyla ani postel, do které si mohl člověk lehnout. Ale my jsme to zvládli.

Co mám ještě vyprávět? V Norimberku jsem se vdala a daří se mi dobře. Mezitím jsem již dvojnásobnou vdovou. Ale na svou vlast člověk nemůže nikdy zapomenout. Často si říkám, že již nikdy nesmí být válka a nenávisť. Já osobně jsem nikdy nepocítovala vůči lidem nenávisť. Ale to, co s námi udělali, to bylo hrozné. To se nesmí již nikdy opakovat.

Své osmnácté narozeniny jsem slavila v táboře. Pro některé české vojáky a velitele tábora jsme byly lovnou zvěří. Mě chtěli zastřelit. Jeden český důstojník chtěl jít se mnou, ale já jsem nechtěla, protože jsem věděla, co to znamená. Schovala sem se, ale moje matka mi řekla: „Jdi, ty musíš jít“. On mi přiložil ke spánku pistoli a moje matka si přede mnou poklekla a řekla: „Ty musíš jít, abys přežila“. Velitel tábora se tehdy jmenoval Marek, ale jak se jmenoval ten důstojník, to nevím. Musela jsem s ním jít.

Friederike Götschel,
rozená Mocker ze Žatce
(archiv Nadační spolek Žatec)